

O VÁNOČNÍ KOMETĚ

MONIKA
ALŽBĚTA
SVOBODOVÁ

triton

ILUSTRACE:
SOFIE HELFERT

80

Text © Monika Alžběta Svobodová, 2024
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2024
Illustrations © Sofie Helfert, 2024
Cover design © Markéta Vydrová, 2024

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2024 jako svou 2900. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Anna Malimánková.
Ilustrace Sofie Helfert.

Grafická úprava obálky Markéta Vydrová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7684-263-2

Na samém konci nebe bydlela vlasatice jménem Kometka. Ještě nedávno okolo ní poletovaly její dvě sestřičky, se kterými si hrávala. Dováděly spolu a večer se k sobě tulily, protože noci v okolí černých děr bývají obzvláště chladné. Obě sestřičky se ale před pár týdny provdaly a odstěhovaly do vzdálených galaxií na opačné straně vesmíru.

„Rodiče na odpočinku, sestřičky fuč...Co já si tady teď počnu?“ brblala Kometka a brouzdala se vzduchoprázdňem. Snažila se stoupnout na špičky, aby alespoň koutkem oka zahlédla, co se děje na Zemi. Ale kdepak! Byla tak daleko, že neviděla zhora nic.

Měla dlouhou chvíli a nevěděla, jak se zabavit. Její sestřičky budou mít rodinu, hvězdy v sousedství byly součástí nějakého souhvězdí a třeba takové Slunce mělo dokonce tak významný úkol jako je dávat světlo a teplo všemu živému na Zemi. Ale ona? Ona prostě jen existuje.

„Nikdo o mě nestojí.“

A byla to trochu pravda. Kometka byla totiž stále zamračená, protivná a otrávená.

Kdo mohl tušit, že je zachmuřelá smutkem? Byla nešťastná, že nikam nepatří, že je zkrátka k ničemu. Trápila se tak moc, až začala pomalu blednout...

Kdyby jen tušila, jak moc se mýlí!

Jednoho zimního večera se najednou všude kolem začalo vzrušeně špitat a šuškat: „Nejvyšší inspekce. Psst! Narovnej se!“ Hvězdičky si leštily cípky, stavěly se do pozoru a komety si pročesávaly vlasy.

Z nenadání se před Kometkou rozzářilo jasné světlo, z něhož sálal klid a pokoj. Najednou se i ona cítila tak krásně a v bezpečí, jako když vás obejmou maminka nebo tatínek.

„Dobrý večer, Kometko,“ pohládl ji vlídný hlas.

„Pane Bože! Co Vy tady? Provedla jsem něco?“ zděsila se Kometka.

„Kdepak, nelekej se. Přišel jsem, protože vidím, jak samou starostí chřadneš a bledneš. Pověš mi, co tě trápí?“

A Kometka bez váhání svěřila Pánu Bohu, co jí leželo na srdci. Mluvila, mluvila a mluvila. Nebyla vůbec k zastavení.

„Co tě nemá, maličká. Každý tvor, rostlinka i kamínek v celém širém vesmíru má svůj úkol. Všechny do jednoho jsem vás tu z nějakého důvodu chtěl mít. Protože jste jedineční a každý umíte něco jiného, a to platí i pro tebe. Stačí jen otevřít své srdce a naslouchat. Pak dozajista ucítíš a pochopíš, co je tvým darem a zvláštností,“ snažil se Pán Bůh vysvětlit Kometce, jak moc je pro něj každý tvor důležitý.